

Εισάγουμε ό,τι μπορούμε να παράγουμε

Η Πανελλήνια Ένωση Φαρμακοβιομηχανίας έχει υποστηρίξει προς κάθε κατεύθυνση ότι η ελληνική παραγωγή φαρμάκων μπορεί να καλύψει τουλάχιστον το 50% των αναγκών περίθαλψης των ασθενών. Αυτή η δυνατότητα της ελληνικής φαρμακοβιομηχανίας είναι ιδιαίτερα κρίσιμη στις σημερινές δύσκολες εθνικές και οικονομικές συνθήκες. Γιατί εξασφαλίζει επάρκεια και εξοικονομήσεις στο εθνικό σύστημα υγείας, με ποιοτικά οικονομικά φάρμακα και άνετη πρόσβαση των ασθενών στις θεραπείες τους με μικρότερο βάρος συμμετοχής. Γιατί διασφαλίζει συμφέρουσες αναλογίες στο εμπορικό ισοζύγιο φαρμακευτικών σκευασμάτων. Γιατί ενισχύει την εγχώρια παραγωγή φαρμάκων, που αποτελεί, σύμφωνα με τις επίσημες αξιολογήσεις, βασικό πυλώνα ανάπτυξης της χώρας. Γιατί, τελικά, η διεθνής πρακτική αποκρούει το παράλογο και επιβάλλει να μην εισάγουμε ό,τι μπορούμε να παράγουμε!

Ωστόσο, στην Ελλάδα της κρίσης, αυτά τα αυτονόητα εξακολουθούν να αποτελούν το μεγάλο ζητούμενο. Η εγχώρια παραγωγή φαρμάκων όχι μόνο δεν στηρίζεται -όπως συμβαίνει σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες- αλλά, αντίθετα, έχει υποστεί βαριά πλήγματα από την εφαρμογή στρεβλών πολιτικών (και με ευθύνη της τριόικας). Έτσι, ένας ζωτικός κλάδος για την εθνική οικονομία, έχει αδικηθεί καταχρηστικά από τα μνημόνια και τον τρόπο εφαρμογής τους. Η ελληνική φαρμακοβιομηχανία έχει υποχρεωθεί να σπρώξει ένα τεράστιο φορτίο που δεν της αναλογεί.

Ιδού μερικά στοιχεία που έχουμε παρουσιάσει αναλυτικά και τεκμηριωμένα σε κυβερνήσεις, κόμματα και θεσμούς:

Οι μειώσεις τιμών που έχουν δεχθεί τα ελληνικά φάρμακα είναι εξόφθαλμα δυσανάλογες σε σχέση με τη συμμετοχή τους στη φαρμακευτική δαπάνη. Με συμμετοχή στο επίπεδο του 18%, μεταξύ 2009 και 2016, οι τιμές των φαρμάκων μας μειώθηκαν 67%, ενώ οι αντίστοιχες μειώσεις που δέχτηκαν τα εισαγόμενα ήταν 33%. Οι μειώσεις των γενεοσήμων σε κάθε Δελτίο Τιμών που εκδίδεται ανά εξάμηνο φθάνουν ή και ξεπερνούν πλέον το 10%. Την ίδια στιγμή οι αντίστοιχες μειώσεις στα πολύ ακριβότερα φάρμακα on patent δεν ξεπερνούν το 1,5%.

Οι τιμές των γενεοσήμων ρυθμίζονται με υπουργική απόφαση στο 65% της εκάστοτε τιμής του φαρμάκου αναφοράς, χωρίς να υπολογίζονται οι υπερόγκες επιβαρύνσεις που ακολουθούν από το rebate και clawback, οι οποίες είναι οι υψηλότερες στην Ευρώπη και το 2017 ξεπέρασαν το 30%. Παράλληλα, δεν επιτρέπονται αυξήσεις τιμών, έστω και αν αυξήθηκαν εν τω μεταξύ οι τιμές στις ευρωπαϊκές χώρες αναφοράς. Αυτό έχει οδηγήσει σχεδόν το 1/3 των γενεοσήμων σε τιμές ακόμη πιο κάτω από καθιερωμένο επίπεδο του 65%, καθιστώντας την κυκλοφορία τους

μη βιώσιμη. Σημειώνεται ότι το 2017 η μέση λιανική τιμή των γενεοσήμων διαμορφώθηκε περίπου στα 11 ευρώ (η αντίστοιχη μέση τιμή των πρωτοτύπων είναι 163 ευρώ), ενώ πολλά ελληνικά φάρμακα αποζημιώνονται πλέον σε χαμηλότερη τιμή από ένα κουτί τσιγκλες.

Η Ελλάδα είναι η μοναδική χώρα στην Ευρώπη που διαθέτει ένα τόσο στρεβλό σύστημα τιμολόγησης, μεταφέροντας αυτούσια και μηχανικά στο εθνικό σύστημα αποζημίωσης τιμές που ισχύουν σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες, με άλλα συστήματα φαρμακευτικής περίθαλψης, με άλλα μεγέθη αγοράς, με άλλο προφίλ φαρμακευτικής κατανάλωσης και άλλη κουλτούρα χρήσης γενεοσήμων και οικονομικών θεραπειών. Είναι χαρακτηριστικό ότι στις ευρωπαϊκές χώρες η συμμετοχή των γενεοσήμων ξεπερνά κατά μ.ό. το 50% της συνολικής δαπάνης, με την Ελλάδα της κρίσης να είναι η τελευταία σε χρήση των οικονομικών γενεοσήμων (με 18%) και η πρώτη σε εισαγωγές ακριβών φαρμάκων.

Παρ' όλα αυτά, η προσπάθεια εξοικονόμησης εξακολουθεί να επικεντρώνεται στη μείωση των τιμών των γενεοσήμων σαν να είναι αυτά που ευθύνονται για τη φαρμακευτική δαπάνη. Στην πράξη πρόκειται για τιμολογιακό εξόντωση των γενεοσήμων, γεγονός που οδηγεί στη διακοπή της κυκλοφορίας τους. Το θεραπευτικό κενό καλύπτεται από νεότερα ακριβότερα φάρμακα, με αποτέλεσμα την αύξηση της δαπάνης, δηλαδή το αντίθετο από το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα.

Για μας είναι ξεκάθαρο ότι η τιμολόγηση λειτουργεί ως μηχανισμός απαξίωσης των ελληνικών φαρμάκων, στο πλαίσιο της προσπάθειας ισχυρών συμφερόντων να διαλύσουν την ελληνική φαρμακοβιομηχανία, η οποία, ενώ έχει τη δυνατότητα να καλύψει το

60% της φαρμακευτικής αγοράς, κρατείται σε επίπεδα κάτω του 20%. Γι' αυτούς τους λόγους οι ελληνικές φαρμακοβιομηχανίες, πέραν των παραστάσεών τους στα κέντρα αποφάσεων στην Αθήνα και στις Βρυξέλλες, έχουν προσφύγει στην ΣτΕ και στην Επιτροπή Ανταγωνισμού.

Αυτά συμβαίνουν ενώ είναι γνωστό ότι οι ελληνικές εταιρείες έχουν το 60% της απασχόλησης και το 95% των παραγωγικών επενδύσεων του κλάδου. Η συμβολή της ελληνικής φαρμακοβιομηχανίας στην εθνική οικονομία σε όρους προστιθέμενης αξίας αναγνωρίζεται από όλες τις κυβερνήσεις και είναι λεπτομερώς τεκμηριωμένη από σειρά ανεξάρτητων μελετών (IOBE, McKinsey & Co, ΚΕΠΕ, PLANET κ.ά.)

Η Πανελλήνια Ένωση Φαρμακοβιομηχανίας εκπέμπει σήμα κινδύνου προς κάθε κατεύθυνση διαμνύοντας ότι η συστηματική προσπάθεια διάλυσης της ελληνικής παραγωγής φαρμάκων συνεπάγεται ζημία για τα ασφαλιστικά ταμεία και τα νοσοκομεία, ζημία για τους ασθενείς που καταβάλλουν μεγαλύτερη συμμετοχή, ζημία για την εθνική οικονομία και την ανάπτυξη.

[SID:11839148]

ΑΡΘΡΟ

Του Θεόδωρου Τρύφων*

*Ο Θεόδωρος Τρύφων είναι πρόεδρος της Πανελλήνιας Ένωσης Φαρμακοβιομηχανίας.